

**ΒΛΕΠΕΙΣ
ΤΙΠΟΤΑ?**

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑ ΤΗΝ
ΕΜΕΧΥΕΝ ΤΗΕ ΟΡΑΕΝΕ

030
BAGNET
N 884

και πού, ενδιαφέροντα σενάρια, να γράφει
— Σωστά τις ιστορίες για τη μεγάλη οθόνη —

Ταβερνιέ - και να μοιράζει το χρὸν
μέσα στο Παρίσι και τη Βρετάνη.

— Καλά, για την τριχα σου δι-
τάνει κυάλι, η καμινάδα που με
νέβρασε, μούθλες και χαρταπό-
ύρα; και επιμένεις να τον πετά-
νουμε έτσι, χωρίς τίποτα άλλο, χω-
ρίς καθαροδεντέρα, χωρίς καν να
έγραψε πιτσιρικάδες, επειδή έτσι
πύτηδες μου το κάνεις;

Ο Δοκησιόσφος μοιάζει πραγ-
ματικά τοαντισμένος ανεβασμένος
πάντα στη καμινάδα του έρημου
αγριού, με κοντό χαλί παντελόνι,
κυάλι και καλούμπα να αμολάει
χαρταπό δείχνοντας ότι αυτό που
έκανε δεν τον αφορούσε, μάλλον
τον ενοχλούσε, τον έκανε να νιώθει
άβολα, αλλά παρ' όλα αυτά το έκα-
νε!

— Κάτσε θα το συζητήσουμε.
Κάνε μου κεφάλι*.

— Όλο αυτό μου κάνεις. Μια
ζωή στο λούκι με βάζεις. Συνέχισε
να γκρινιάζει, καταφέρνοντας την
ίδια στιγμή να κρατάει τον ατό
που άρχισε να απογειώνεται, να
μείνει σκαρφαλωμένος στη καμι-
νάδα και έχοντας το κυάλι στερεω-
μένο με κάποιο μηχανισμό από κα-
λώδια και σύρματα που θα ζήλευε
και ο Μπούλης ο εφευρέτης από το
εργείο, να κατάνει πότε-πότε μπας
και ξαναδεί τη γειτόνισσα.

Ο χαρταπό έκανε τρεις τού-
μπες γύρω από τον εαυτό του, ανέ-
βηκε κατακόρυφα και ύστερα,
έπεσε απότομα στο μπαλκόνι της
γειτόνισσας.

Η γυναίκα εξαφνιασμένη από το
θόρυβο που προκάλεσε ο χαρταπός
στο μπαλκόνι της, φόρεσε στα γρή-
γορα ένα διαφανές μπουρνούζι και
βγήκε να δει τι συνέβαινε. Μαρο-
σιά στο στήθος της κρατούσε ένα
περιοδικό με εξώφυλλο μια γριά με
ένα κούτσουρο στο κεφάλι. Το είδε
με το κυάλι ο Δοκησιόσφος και ένι-
ωσε μια επιθυμία να πλακώσει με
ένα κούτσουρο στο κεφάλι, τη γριά
που είχε το κούτσουρο στο κεφάλι.

— Έ... εσείς, τι κάνετε εκεί, σα
συγκρούμενα τριλάμενα λείπα ψα-
ριών, με ένα κυάλι στη μούρη; Νο-
μίζετε πως κάτι κάνετε; Δε ντρέτε-
στε που κοιτάτε αισχρολογώντας
μια γυνή ανυπεράσπιστη γυναίκα
την ώρα που διαβάζει; Πηγαίνετε
στο διαβολό, και έκλεισε πίσω της
με δύναμη το παράθυρο, χωρίς βέ-
βαια να μπει στο δωμάτιο.

Ο Ασχετίδης έβρισε αμήχανα το
κεφάλι του, μάζεψε τους ώμους του
και τους έβαλε στη βαλίτσα και
έκανε να γυρίσει γυρνώντας τη
πλάτη του στο Δοκησιόσφο που
κοίταγε αμήχανα μία τη γυναίκα
μία τον Ασχετίδη.

— Και δε φτάνουν όλα αυτά πε-
τάτε και το χαρταπό στο μπαλκόνι
ον, συνέχισε. Είσατε αναιδείς,
γάννησι και άναγδισι. Δε είσα-

Αλφρεντ Έντλινγκ, 1907. Μουσείο Πρεστο, Μόσχα.

* Σήμερα εκφώνητροπος κρύφει για το μη-
ταρία χαρταπό, κρατάει την κεφαλή το
χαρταπό, ήκει να συστήσει με το
α σωματικό του σπινθηροποιεί να συστήσει

νται έτσι σε μια γυναίκα... Αν συ-
νχιστεί αυτό το πράγμα, ο καθένας
θα πετάει το χαρταετό του στο
μπαλκόνι του καθένα... πού θα
πάει αυτή η κατάσταση, σε λίγο
καιρό θα περπατάμε από μπαλκόνι
σε μπαλκόνι; Θα πατάμε δηλαδή
πάνω σε σχοινιά; Δηλαδή θα γί-
νουμε ακροβάτες; και ο καθένας θα
μπορεί να πηγαίνει όπου θέλει;

Στα γύρω μπαλκόνια άρχισε να
βγαίνει και άλλος κόσμος, ξηπνώ-
ντας από τον ήχο του χαρταετού
και από τις φωνές της γυναίκας,
εστιαζόμενοι στη συζήτηση και ρω-
τώντας και αυτοί με τη σειρά τους:

— Δηλαδή αν γίνουμε ακροβάτες
θα πρέπει να πληρωνόμαστε από
ιδιοκτήτες τσίρκου; και αν αυτοί
δεν υπάρχουν από πού θα πληρω-
νόμαστε;

— Δηλαδή οι χαρταετοί θα κά-
νουν δόχτυα πάνω από τις ταρά-
τσες; Και εκεί θα μπορούμε να περ-
πατάμε βγάζοντας βόλτα το σκύλο
και τη γλάστρα μας;

— Και τότε γιατί να πηγαίνουμε
στη δουλειά μας και γιατί να βλέ-
πουμε τηλεόραση; Μήπως πρέπει
να πουλήσουμε τα πλυντήριά μας;

— Ακόμα να πεις το γάλα σου;

— Τι ζώδιο είσαι;

Ο Ασχετίδης μάλλον επειδή
σκέφτηκε ότι σε ένα οπιστρόκουτο
χωράνε μόνο σαράντα σπέρτα, ξα-
ναγύρισε στο Δοκησιόσοφο αγανα-
κτισμένος και είπε:

— Μα καλά και εσύ γιατί έριξες
τον χαρταετό στο μπαλκόνι της;

— Σάμπως ξέρεις και ποτέ πού
θα πέσει ο χαρταετός σου; Εν αρχή
ην ο Ησίοδος όπως είπε και το
Χάος.

Η εικόνα της υπέροχης γειτόνισ-
σας απέναντι είχε πιάσει τον χαρ-
ταετό και προσπαθούσε να τον ξε-
μπλοκάρει για να τον ρίξει πίσω,
και σε κάθε κίνησή της αποκόλλητε
και ένα διαφορετικό θεαπέσιο
πλάνο από το σώμα της.

— Και όλα αυτά για να χορτά-
σεις τη σεξουαλική σου πείνα βλέ-
ποντας με το κυάλι τη γειτόνισσα.

— Δεν έχεις δίκιο. Αν ήταν έτσι
θα μοιράζανε στους πεινασμένους
τοελεμεντέδες και οδηγούς μαγειρι-
κής.

Κανείς δεν είχε προσέξει ότι το
βίνετο στο δωμάτιο της γειτόνισσας
έδειχνε τον Δοκησιόσοφο και τον
Ασχετίδη κρεμασμένους στη καμινά-
δα με χιονισμένες καρφίλες, έτσι
όπως τους είχε τραβήξει μια μικρή
κάμερα που είχε στήσει στο μπαλ-
κόνι της...

— Όλοι έχουμε μια λανθασμένη
εικόνα του άλλου φύλου, είπε ο Δο-
κησιόσοφος, και αυτό μέχρι να αρ-
χίσουν να παραγνωρίζονται με-
ταξύ τους, οπότε καταλαβαίνουν
ότι είναι δύο διαφορετικά είδη
ζώων, αλλά η μάχη έχει ήδη φου-
ντώσει. Και είναι φοβερή.

— Πρόσεξε! Η μάχη αυτή που
λες θα 'ταν μια χαρά αν εμείς δεν
την βιώναμε στην πραγματικότητα.

... * * * ...

Αν δηλαδή ξεχναγαμε αυτή την
ωραία εικόνα, που είχαμε στην
αρχή στο κυάλι όπως κι η τύπισσα
απέναντι στην τηλεόρασή της.
Θέλω να σου πω, ότι μια πραγματι-
κότητα υπάρχει μόνο και μόνο,
όταν νομίζουμε ότι υπάρχει.

της φύσης. Δηλαδή δε ξέρω αν όλ-
 αυτή η βία που υπάρχει στις σχέ-
σεις, είναι μια διαταγή της φύσης;
και όχι έξω από αυτή, η είναι νόμος
μιας άλλης παραφύσης. Δηλαδή δ
ξέρω αν ο χασάτης που χτυπάει μ
μαρούλια τη γυναίκα του στην όγ
της, κάνει κάτι διαφορετικό από τι
αντανανκλάσεις των φυσικών νόμων
πάνω του ή δε κάνει». [εκείνη τ
στιγμή η μύτη του ποιητή έφτυν
αλλά παρέμεινε ακόμα ο σκούφος
και τα πόδια].

— Πάλι μερδεύετε το αίσθημ
με το νόημα. Αφού σας το ξανάμ
— παρενέβη ο Ασχετίδης: Το μόν
που θέλετε να κάνετε είναι να βύ
λετε εσείς τους νόμους που θέλετε
Είτε υπάρχουν, είτε όχι.

— Δηλαδή μιλάς για μια φαντα
σιακή θέσπιση της γειτόνισσας; είπ
η καμινάδα.

— Όχι, συμφώνησε ο Ασχετί
δης.

— Τι του δίνεις θάρρος και σι
μάλωσε ο Δοκησιόσοφος την καμ
νάδα. Όλα είναι τυχαία, φαινόμε
να, συμπτώσεις... Κανένας νόμος
δεν ισχύει το ίδιο 100 χιλιόμετρ
πιο πάνω.

— Μήπως διάβασες και συ το
«παραινέτο καθρέφτη»; είτε η κα
μινάδα.

— Όμηρο, Σαίξπηρ και Αι
σχύλο έχω διαβάσει. Η καμινάδ
δεν είναι τίποτα.

— Το αίσθημα το αντιλαμβάνε
σαι μέσω της νόησης και όλα τα κα
ταλαβαίνεις απ' την αίσθηση... σ
νέχισε ο Δοκησιόσοφος.

— Όλα είναι μια ιδέα. Αλλά
ντης ξερά ο Ασχετίδης.

Η καμινάδα παρέμεινε σιωπηλή
και θόβια κοιτάζοντας τον ουρανό.
Από ψηλά φαινόταν στον όλο
πολύ πιο μόνα. Οι δύο τύποι πο
προσπαθούσαν να τραβήξουν έ
χαρταετό, η καμινάδα, το μετακό
νι, η γειτόνισσα και ο σκούφος τ
Ποιητή. Ήταν η πρώτη νύχτα τη
Άνοιξης.

Ραντεβού με την Ιστορία

(ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ)

→ Η συνουσία του Δ. Ζασσερέλ έληξε χωρίς επεισόδια και οικονομικά σημείωσε επιτυχία: για πρώτη φορά το μπαρ δε μπήκε μέσα. Επίσης δε βγήκε κι έξω.

Μίκος Τουλιάτος παρασκευή και 23 Μα-ρτίου.

Θέλετε αποκριτικό πάρτυ την παρασκευή; Ετοιμάστε το.

← Αποκτήσαμε 16άρα κινηματογραφική μηχανή προσολής. Λείπει μόνο ο φακός. Όποιος ξέρει τίποτα.....

Όσοι δεν πατάνε στις συνελεύσεις την πατήσανε. Αυτοί που θα 'βγάξαν το φίδι από την τρύπα, για όλους, έκαναν ένα νοστιμώτατο Συμπόσιο. Μόλις το βγάλουν απ' την τρύπα θα το μαγειρέψουν στο επόμενο Συμπόσιο.

Ο Μασουρίσιο Νικέτι, της ταινίας «Θέλω να πετάξω»

Χώρισε η τσιτσιολίνα μετά από 9 μήνες γάμου με τον Αμερικανό καλλιτέχνη Τζεφ Κούνς. Στην ιστορία φέρεται αναμεμειγμένος και ο Νίκος (2ος όροφος)

→ Οι εχθροί μας έπρεπε να μας τσακίσουν όσο είμασταν ακόμα αδύναμοι, μετά ήταν πολύ αργά.

↑ Τα καλλιτεία θα γίνουν στο αποκριτικό πάρτυ. παρασκευή 6/3. Οργάνωση: κύριος Γιώργος.

→ Κάθε Δευτέρα στις 8 ραντεβού για τη σύνταξη του περιοδικού. (την Κυριακή μπορείς; οοχι, οοχι.....)

Συγκλονιστικό: η Γ'ταπινέζα που λέγαμε στο προηγούμενο τεύχος, φίλη του Βη, έκανε ένα αύγο! Το αυγό περιουτέλεξε ο εκδότης ο οποίος και το έφαγε!

→ Ο Βη άρχισε μαθήματα μπαλέτου με τη Μα. (Αμμάν αυτά τα μονοσύλλαβα ονόματα

← Καλωσζήρουμε τον αναρρωθέντα Στράτο στο κόσμο των υγιών ανθρώπων. Και μη ξεχνάμε: όποιος ανακατεύεται με τα πτούρα, τον τρώνε οι κότες.

→ Το ελληνικό κέντρο περιθαλψής Αγριών Ζώων και Πευλιών, ίδρυσε υποσταθμό στην Ραφήνα όπου θα παρέχονται πρώτες βοήθειες σε τραυματισμένα ζώα και πευλιότλη. 5726619.

Αδόλφος Χίτλερ

→ Ζητούνται τενεκέδες (όχι άνθρωποι) για γλάστρες.

← Γερο μπήντικ- Βαγγέλης Γερμανός μπροστά στο Ρόδο σημειώσατε Χ. Μπράβο σ'του Γερμανού.

Δεν ξέρει πώς,
αλλά ο χώρος ξαφνικά άλλαξε,
γέμισε χρώματα και στολίδια.

Το ροζ της κανάτας
Το μπλε της κουρτίνας

Μόνο που η αγάπη της
της έκανε άσπινες κινήσεις,
πετώντας τη σκιά του
σαν χερουβείμ του έρωτα

Κι ο φοίνικας μέσα απ' τα τζάμια
ασελγούσε,
και η γαζία άνοιγε τα φίνα
κλώνια της σ' ερωτικούς οπασμούς.

Και όλα αυτά της χάλαγαν
τα χρώματα,
και τη ζεστή μοναχικότητά της...

ΓΙΟΥΛΗ

Έχεις το χαμόγελο
του αγαθιού
και όπως ακούω τον άνεμο σε σκέφτομαι
Φιλώ τον εαυτό μου και σε σκέφτομαι

Ο Άγγελος έκανε έρωτα στον ουρανό
και κλειδώσαμε το θεό
στην εκκλησία.

ΓΙΟΥΛΗ

Και τώρα
που ο ουρανός βυθίστηκε στο χάος
η γη βλαστίζει μόνο αγριόθαμνους και πέτρες
τώρα που ο έρωτας κατέβηκε στον Άδη
στην πανώρια Αφροδίτη
θα με αφήσεις στην ποδιά σου
μικροσκοπική να γίνω
φιλώντας τις πτυχές του ιματίου σου,
μια πλεονέκτηση κόρη...
Σελάνα μ' ονόμαζαν πριν εξοριστώ
από του Ήλιου
το φωτεινό βασίλειο...

Άφησε το μυαλό του στο χώμα
Ακούμπησε τα φτερά του καταγής
Και χαμογέλασε.

Σκούπησε τα δακρυσμένα του
μάτια από τα γέλια.

Και άναψε τσιγάρο

Άρχισε να σιγοτραγουδά.

Έφτασε στο βουνό κι άρχισε να φωνάζει.

— Ω Θεά της γονιμότητας.

Άνοιξε το πρώτο κουτάκι μπόρας

Και κάθισε ανακούρκουδα στην
χορταριασμένη γη.

— Ω Θεά της γονιμότητας

— Ω Θεά φύσης! ψέλλισε

και αποκοιμήθηκε.

ΓΙΩΡΓΟΣ

Νιώθω να κατευθύνεσαι στο δάσος των υποσχέσεων,
εκεί που μου 'κλεψες τη σκούπα.

Δώδεκα φορές η σιγή σου χτυπά την πόρτα του καλυβιού μου.
Αλαφροσκιωτέ τυχοδιώκτη μου!!!

Όταν θυμηθείς σε ποιας πριγκίπισσας το παλάτι
ξέχασες το άλογό σου

ίσως πάψεις να ρωτάς, κάθε πανοέληνο που βρίσκομαι.

BANA

Μεσάνυχτα στις Σάρδεις.

Η Αναΐτιδα κοιμάται
τριγυρισμένη από μνήμες αγαλμάτων
και προσεχτές ιερειών — κελαρυστές φωνές του Ευφράτη
σαν τρομαγμένα πουλιά τη ντύνουν με πορφύρες
τα λυγρά χέρια φορτώνουν με λίθινα βραχιόλια σκαλιστά
και στα μαλλιά,
βάζουν στεφάνι με δυο ασημένια φίδια...
Καίνε, για χάρη του συντρόφου της, θυμίαμα,
για 'κείνη σάνταλο και κυσσοί των βουνών —
τυλίγοντάς την ο καπνός,
η θεά ονειρεύεται
ονειρεύεται η θεά
τον Περούα...

ΔΗΜΗΤΡΑ

Ελευθέριος Τζο

(ντράμς)
Σβιν

Απόσπασμα από το ανέκδοτο μυθιστόρημα του «ΑΕΡΑ ΠΑΤΕΡΑ»: «το τέλος του κόσμου».

[Ο Βέλγος είναι στυγνός δολοφόνος ο πιο δυνατός και επικίνδυνος άνδρας των σύμπαντος, μετά από σωρεία συμπαντικών κοσμικών που έχει διαπράξει. Το πάθος του όμως για τις πιο άσχημες γυναίκες όλων των πλανητών, τον οδηγεί σε παράλογα πράγματα.]

Δεν ήταν και τόσο εύκολο αυτό που έγινε. Το να απαλαχθεί δηλαδή τον πολύτιμο χρόνο του, για να δεχθεί σε ραντεβού στον πύργο του ο Βέλγος, τον Ατλαντικό ωκεανό. Η ιστορία ήταν η εξής: Μια μέρα που ο Βέλγος διόχιζε τον Ατλαντικό ωκεανό με ένα παλιό πλοίο φορτωμένο με πυρομαχικά με προσορισμό του Έρμιο Σαχάρα, που εκεί ο Βέλγος θα σκοτώνει όλους τους Βεδούνους και τα ζώα τους, με σκοπό τη δημιουργία μιας πιο έρμητης ερήμου, της πιο έρμητης ερήμου της γης, (Η τάση για τη δημιουργία της πιο έρμητης ερήμου της γης, δεν έχει εξηγηθεί ακόμα από τον αναλυτή Ρουκ), ένα κύμα του Ατλαντικού, έφτασε στη μούρη του οασιού, (ίδιο με το χαστούκι από το μαστίγιο της Αμαζόνιας στο μάγουλο κάποιου χαστούδιού. Ο Βέλγος κοίταξε το κύμα στα μάτια με το πιο παγωμένο του βλέμμα, αλλά το κύμα δε μπόρεσε και του έριξε και άλλη. Αυτή τη φορά, τον βέλη του πέτυχε στο αντί. Ο Βέλγος αντέδρασε γρήγορα, πιδανώντας το κύμα από το λαμπό, ζουλώντας τις αμυγδαλές του και πετώντας το με δύναμη στο κατώστρωμα του πλοίου. Τότε χιλιάδες σφιγμένα κύματα χύτησαν από παντού, με ένα εκκωφαντικό «ποας» με μάτια κατακόκκινα από τη μανία και με σφιγμένες τις γροθιές τους. Ο Βέλγος πήδηξε στο αμπάρι, βάζοντας μπρος το μυδάλο. Οι σφαίρες έμοιαζαν με μικρούς διαβόλους που δέσχιζαν τον αέρα, ριχνοντας στα κύματα «το δηλητήριο του νερού». Αμέσως, σσφύζια έπιασε τον Ατλα-

ντικό ωκεανό και δυνάστες ρίχας, έκανε ημετό ξερνώντας πλοία και φούκια στα κοντινά νησιά, έπαισε σε σπασμούς ωθώντας προς τα ψηλά φάλαινες και νεφρόφιδα, ουρλιάζοντας το δυνατότερο «έλεος» που ακούστηκε ποτέ. Ο Βέλγος ικανοποιημένος σπαρτόησε να πυροβολεί, άναψε ένα πούρο και απείλησε: «Το τέλος σου θα είναι σκέτο μαρτύριο κύριε Ατλαντίκε!» και συνέχισε το ταξίδι του. Η έρμητος καθάρισε από όλα και έγινε πιο έρμητη ακόμα από ό,τι είχε φανταστεί ο Βέλγος. Γυρίζοντας στον Πύργο, γέμισε έναν όροφο από κρανία Βεδούνων και ζώων.

! Άρχισε να λαμβάνει όστερα από λίγο καιρό γράμματα με στάμπες «ΕΠΕΙΓΟΝ», τηλεγραφήματα και απαντωτά τηλεφωνήματα. Παράκλησεις στον στιλ «λήπθου με, έχω τόσα ψάρια να θρέψω, με σεβασμό Ατλαντίκε» ή «Ζήτη μου ό,τι θέλεις και θα στο δώσω» ή «περιμένω με ανυπομονησία ημέρα ραντεβού», γέμισαν το γραφείο του μέχρι την οροφή. Στο τέλος έδειξε οίκτο και του έκλεισε ημερομηνία συνάντησης. Ο Ατλαντικός φόρεσε το επίσημο ωκεάνιο κουστούμι του, έδεσε κόμπο τη γραβάτα του, κοίταχτηκε στον καθρέφτη, πήρε βαθιές αναπνοές και ξεκίνησε για τον Πύργο. Με μιας, εξαφανίστηκε ο Ατλαντικός ωκεανός και ένα τεράστιο βασιλίσκωμα ανοίχτηκε στη γη. Πλοία που εκείνη την ώρα ταξίδευαν έμειναν αλότομα στον αέρα, άνθρωποι που κολυμπούσαν βρέθηκαν με το κεφάλι σφηνωμένο στην άμμο. Κάποιοι ορειβάτες που θέλησαν να κολυμπήσουν για πρώτη φορά, πήρανε πάλι τα βουνά γιατί η θάλασσα δε λείει και πολλά και οι δύτες άρχισαν να σκάβουν τον γυμνό βυθό, μήπως και ανακαλύψουν πάλι θάλασσα.

Τίποτα δε μαρτυρούσε, ότι αυτός ο κοντινότος άνθρωπος στη πρώτη θέση του αεροπλάνου, ήταν ο Ατλαντικός ωκεανός. Μάλιστα, όταν η αεροσυνόδος του πρόσφερε κρασί, αυτός τον κοίταξε πονηρά και της έκλεισε το μάτι. Η αεροσυνόδος τότε του είπε: «Κάτι τύπος σαν και εσένα, πρέπει να τους πνίγουνε στον Ατλαντικό ωκεανό» και ο Ατλαντικός ωκεανός γέλασε. Άνοιξε το βαλτιόκι που κουβαλούσε και έβγαλε από μέσα μια στοίβα χαρτί, που είχε πάρει από τα αρχεία του. Διάβαζε και κάτι μουρμουρούσε. Διάβασε μια συμφωνία του με τον Ινδικό ωκεανό και μια άλλη που είχε κλείσει με τον Ειρηνικό για χορήγηση αλατιού, σε αντάλλαγμα 65.000 τόνων μακαλιάρου. Αυτή η συμφωνία είχε θεωρηθεί μεγάλη επιτυχία από μέρους του, πράγμα που παραδέχτηκαν όλοι οι ωκεανοί στη διάσκεψη των ωκεανών και θαλασσών. Μάλιστα η Μεσόγειος θάλασσα κοίταξε με θαυμασμό τον Ατλαντικό και σή-

κωσε διαρκώς λίγο πιο πάνω τη φουότα της. Και η Κασπία θάλασσα μετά ισχυρίστηκε, πως εκείνο το βράδυ, η Μεσόγειος κομμήθηκε στο κρεβάτι του Ατλαντικού. Οι μισοί της τον ανβίαιναν όλο και πιο πολύ και στο χρηματιστήριο των ωκεανών, τα ψάρια του είχαν τη μεγαλύτερη τιμή, από όλων των άλλων. Επίσης, τελευταία ακουγόταν για μια επικείμενη ένωση Ειρηνικού και Ινδικού για να χτυπήσουν τα μονοπώλια του ισχυρού Ατλαντικού. Ο Ατλαντικός δεν απάντησε σε αυτές τις σήμιες' σχεδόν τις αγνόησε.

Ζήτησε φωτιά για το πούρο του από μια κυρία δίπλα και έπαισε σε βαθιές σκέψεις. Οι επόμενες στιγμές σήμαιναν πολλά για αυτόν. Πώς θα τον αντιμετώπιζε ο Βέλγος; Θα του ζητούσε παράλογα πράγματα; Είχε αποσπασίει πως θα βοηθούσε τον Ειρηνικό; Θα του έπαιρνε από το κρεβάτι του τη Μεσόγειο θάλασσα; Θα τον έβαζε να βουτήξει στον Βόρειο Παγωμένο Ωκεανό; Θα τον πυροβολούσε εν ψυχρώ; Οι σκέψεις αυτές τον έπνιγαν και η αναπνοή του άρχισε να βαρύνει. Ζήτησε νερό από την αεροσυνόδου και εκείνη του έφερε νερό, αλλά όταν είδε την κατάστασή του, ζήτησε να τον βοηθήσει. «Όχι, ευχαριστώ» είπε ο ωκεανός και κόλλησε το κεφάλι του στο τζάμι.

Στον Πύργο, ο Βέλγος είχε βάλει τα πόδια του στο σιδερένιο τραπέζι και έπαιζε στο σαζόφωνο έναν ανατριχιαστικό ύμνο. Φύσαγε, ξεφύσκιζε, φύσαγε, ξεφύσκιζε τον ακατονόητο ενθυσμό. «Του του του ρουρού, τουτουτουρουρού, τουτουτουρουρού». Ήξερε καλά τι θα ζητούσε από τον Ατλαντικό, αλλά είχε ξεχάσει την ημερομηνία του ραντεβού. Η Βάνα μπήκε τρεχάτη στο γραφείο και έπαισε πάνω του. Χτύπησε τον Βέλγο στο μοναδικό μάτι του και ρώτησε: «Είδες πουθενά τη σερβιέτα μου;» και άλειψε το ένα πρόσωπο του Βέλγου με αίμα. Ο Βέλγος την έπιασε σφιχτά και με το ένα πόδι της, χτυπούσε το κεφάλι του. «Τουρουρουρουρού, τουρουρουρουρού...» Η Βάνα τότε έβριγε και με τα δυο της πόδια, πέτοντας πάνω στον Ατλαντικό που περίμενε από έξω. «Είδες τη σερβιέτα μου;» τον ρώτησε και ο ωκεανός έδειχνε να σαστίζει. Ένα μακρύ λαστιχένιο πλοκάμι τους τύλιξε και τους έκοψε μέσα στο γραφείο και ο Βέλγος όρμησε παθιασμένος στη Βάνα. «Ήθελε η στιγμή να σφύσες τις ενγένειες» φώναξε και με το ένα πόδι της χτυπούσε το κεφάλι της. Η γυναικία σούρλιαζε, στραμπούλαζε το πόδι της, το διπλώσε στα τέσσερα, το μάζεψε και έβγαζε τρεχοντας. Ο ωκεανός μελαγχολήσε. «Λες να φερθεί έτσι και στη Μεσόγειο;» αναρωτήθηκε. Ο Βέλ-

...ως χτύπησε την τριτοβάθμια φορέα δυνατό να κεφάλι του στον τοίχο και κάθησε στο γραφείο του. «Ποιος γαμιόλης είσαι εσύ;» είπε στρέφοντας το μάτι του αλλού. Ο ωκεανός σκέφτηκε τις μάχες που είχε δώσει με τους κυκλώνες ΒΑΠ, πώς κατάφερε να τους στριμώξει στις γωνίες και με ένα πτήσημα του από ψηλά, να τους διαλύσει τις σπονδυλικές τους στήλες και να τους πετάξει αιμόφυρτους στη ζούγκλα» σκέφτηκε πόσο ψυχρά βούλιαζε τα καρβία των πιο δυνατών ανθρώπων, σκέφτηκε και άλλα και πήρε θάρρος. «Ο Ατλαντικός ωκεανός» κατάφερε να ψελλίσει τρέμοντας. Ο Βέλγος κοκκίνησε από θυμό και έκανε δυο τοιμάτες, πέφτοντας με το κεφάλι στο πέτρινο πάτωμα. Ασυναίσθητα ο Ατλαντικός ωκεανός τραβήχτηκε πίσω. Ο Βέλγος του πέταξε μαχαίρι και ο ωκεανός ασυναίσθητα το απέφυγε. «Ήρεμα, ήστα μου ό,τι θέλεις» κατάφερε να αρθρώσει. «Την πιο άσχημη γοργόνα σου» είπε με ανατριχιαστική, φιλήθονη φωνή ο Βέλγος. «Να την έχω στο δωμάτιό μου και να χτυπάω με την ουρά της το κεφάλι μου μέχρι να πέσω κάτω και εκείνη να μου πετάει αχινοὺς και τσουχτρες, να μπλέκεται στα φύκια, να καταπίνει πετρελαιοκηλίδες και να τις φτύνει πάνω μου και να μου βάζει για αστέιο φωτιά μέχρι να κοκκινίσω από το κάψιμο. «Σύμφωνος» είπε κατενθουσιασμένος ο ωκεανός, μια τέτοια γοργόνα δεν του στοίχιζε τίποτα και έδωσε στον Βέλγο το χαρτί αυτής της συμφωνίας που είχε υπογράψει πρώτα αυτός. «Α» έκανε ο Βέλγος παίρνοντας το χαρτί. «Και ακόμα το 50% των κερδών από την εκμετάλλευση των ψαριών σου και ίσως... και ίσως και τη Μεσόγειο θάλασσα».

Ο Ατλαντικός πάγωσε πιο πολύ και από τον Βόρειο Παγωμένο ωκεανό στο άκουσμα αυτό και έμεινε ακίνητος σαν κάτι που μένει ακίνητο για αιώνες...

ΣΧΕΔΙΟ

ΠΑ

ΦΥΤΙΚΕΣ

ΜΠΑΤΑΡΙΕΣ

213
1X1

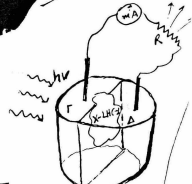

Ηλιακές μπαταρίες περιορισμένης χρήσης

Τα πιο χρήσιμα κυτταρικά οργανίδια στον φυτικό κόσμο είναι οι χλωροπλάστες. Αυτοί είναι μικροί ασκοί και εσωτερικά έχουν στοιβαγμένους μικρούς σάκκους εν είδει γεννητριών ηλεκτρικού σταθμού παροχής ενέργειας. Πάνω σε αυτούς τους ασκούς υπάρχουν πρωτεΐνες που είναι πρόσκειες γιατί περιέχουν την χρωστική που λέγεται χλωροφύλλη. Το αυτό μπορεί να απορροφά ένα σημαντικό ποσοστό της ηλιακής ακτινοβολίας με συντελεστή απόδοσης στην εκμετάλλευσή της 6% για την LHC - 1 (πρόσκεινη πρωτεΐνη άμεσης συλλογής της ηλιακής ενέργειας).

Το φως έχει ενέργεια «κβαντικής αποδοχής». Ο χλωροπλάστης απορροφά μόνο τις συχνότητες που επιτρέπει σε ηλεκτρόνια να πηδάνε καθορισμένα πηγάδια ενέργειας. Η LHC - 1 εκμεταλλεύεται το ηλιακό φως όπως το S_2O_2 στο $uermossystem$ $αβόρα$ τον $synthese$ $απόδοσης$.

Για να έιν πολύ LHC - 1 πρέπει να πείσω το φυτικό DNA να μου παράγει πολλή πρωτεΐνη και να παράγει ακόλουθα πολλή χλωροφύλλη γι' αυτή και σε κατάλληλο διαμέρισμα του οργανιδίου. Η διάρκεια ζωής της LHC - 1 αφού απομονωθεί σε αναερόβιες (με οξυγόνο καταστρέφεται η χλωροφύλλη) συνθήκες είναι περιορισμένη. Η LHC-1 έχοντας κατάλληλο δότη ηλεκτρονίων Γ και δέκτη Δ και παρουσία ηλιακής ακτινοβολίας κατάλληλης γωνίας πρόσπτωσης γίνεται συλλέκτης της ηλιακής ενέργειας και ενδιάμεση αποθήκη της. Σχετικά μει-

Συνεπώς μεταβολής ηλιακής σε ηλεκτρική ενέργεια.

ράματα δεν ήταν ικανοποιητικού επιπέδου από άποψη οικονομικής εφαρμογής. Το ανάλογο πείραμα με την LHC-1 ήταν μια περαιτέρω προσωπική προσωπικής επιμόρφωσης και δεν έγινε ποτέ γιατί η γενετική των χλωροπλάστων δεν είχε παράλληλη ανάπτυξη. Πάντως από πρόχειρους υπολογισμούς και χωρίς ιδιαίτερη έρευνα βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι εν λόγω μπαταρίες θα ήταν περιορισμένης δύναμης (φάρμακα, ηλεκτρικά μάτια, αναπληρωτές και άλλα ανάλογα μικροπράγματα).

Τα επιστημονικά σχέδια των ειδους χρηματοδοτούνται από διάφορες κυβερνήσεις και βέβαια θα ωφεληθεί από αυτά, κύρια ο Τρίτος Κόσμος.

Τεχνολογικά είναι επιτεύξιμη η εκμετάλλευση γενικών πλάνων σαν συνέχεια του βέλτιστου πειραματικού αποτελέσματος και είχε να γίνει.

ΜΑΡΙΑ Δ. ΜΑΝΙΑ Χημικός τέως υπότροφος στη Φωτισμόνωση του Βιοχημικού Κ.Π.Ε. Δημόκριτου.

Ευάγγελος Γκούμας*

Τα παιδιά του Μέγα Ντήλερ έφτασαν στον αέρα της πολιτείας μας, πακεταρισμένα στην καρδιά μας, στα όνειρά μας, σαν τα εισαγόμενα είδη διατροφής των μεγάλων τρoσt.

Έφτασαν την κατάλληλη εποχή, φορώντας πράσινα μπορ από τσόχα στο κεφάλι, μπέρντα σκληρού ουρανού, και λεπτό τατού σφραγίδα στον δεξί ώμο: Σαν κρύφτηκαν σοφά σε Βενίλια και σελίδες υπέροχων βιβλίων άρχισαν να κάνουν «ωμ» καλώντας τους κινηγημένους ινδιάνους της πολιτείας, να καβαλήσουν τα αφηνιασμένα άλογα που κατηφόριζαν στις πλαγιές της αρχαίας πίστης, με γοργό καλπασμό υπό τον ήχο αφρικανικών κρουστών και τυμπάνων δορικών ρυθμών.

Συνθήματα γράφονταν στους τοίχους μέρα-νύχτα, πανέμορφα γραφίτι κάλεσμα για το ξεθάψιμο του νερού τομαχόουν. Τα παιδιά του Μέγα Ντήλερ άλαζαν τις αλνοίδες των δεσμών με κόκκινα γάντια, από δέρμα, τις δειλίες και τις ανασφάλειες με δαυλιά φλεγόμενα σαν μικροί ήλιοι, άλλαζαν το περρωμένο με κουβέρτες στολισμένες ασμιοκέντητα άστρα. Και κυκλοφορούσε άρτος, παντού, άρτος από ξανθό-ξανθό οιτάρι. Όπως τα είχαμε προφητεύσει δηλαδή, έτσι έγιναν. Μηδέν προ Χριστού, μηδέν μετά Χριστού.

Υ.Γ. Βλέπεις τίποτα; Σε τούτο το καρναβάλι που πλησιάζει πολλοί θα ντυθούνε... άνθρωποι, γιατί στο φως μαζεύονται οι μύγες.

* Γεννήθηκε στην Αθήνα, δεν σπούδασε ποτέ. Μουσικός, ποιητής, τραβadoύρος. Στεγάζεται στο Φωτεινό Ίδρυμα την τελευταία τετράτια. Σκορπισί, με ιχθύς.

Η Γένεση Κάθε ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ είναι κάτι το μοναδικά πρωτόλειο. Είναι το «οπτικό» δράμα, που γεννάει τη ΖΩΗ.

Τίποτα το πραγματικό, που δείχνει την πραγματικότητα, είναι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ.
Όλα βαδίζουν μηχανικά.

Η πρωτόγονη σφαίρα, που έλαμψε τη μοναδική Φύση του Εγώ μας, χάθηκε για να πάρει τη θέση της, κάτι ξεθωριασμένα, αποχαννωμένα, σχεδόν τρελά μάτια.

Θεωρητολογώντας, δημιουργείς μόνο είδωλα.
Όλα μπροστά σου είναι λάθος.

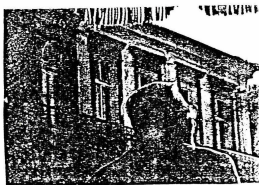
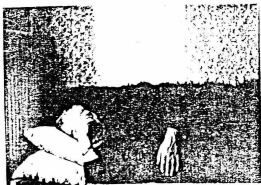
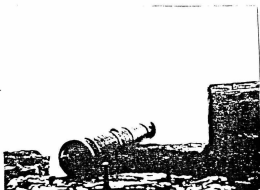
Σε κολακεύει, σε χαϊδεύει, σε κοιμίζει.

Η Γένεση της Ζωής αρχίζει, πολύ μετά από την πραγματική γέννησή σου.
Μέσα της βρίσκεται, κάτι που λάμπει.
Μυστήριο.

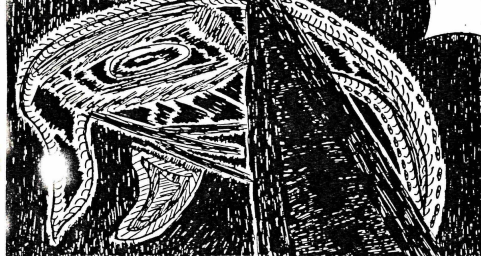
Ο Έρωτας είναι Θεός ή Διάβολος.
Στην πρώτη περίπτωση, υπάρχει το αέναο Καλό, στη δεύτερη, το ακατάσχετο Κακό.

Ο Έρωτας, ή θα είναι αγάπη, ή έγκλημα.

Απαίτησε τη Στιγμή-Πράξη,
με Τόλμη και Ταπεινότητα.

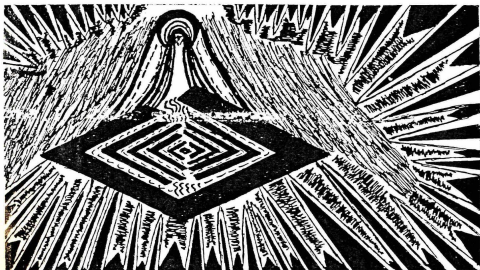

Níxos Vortex

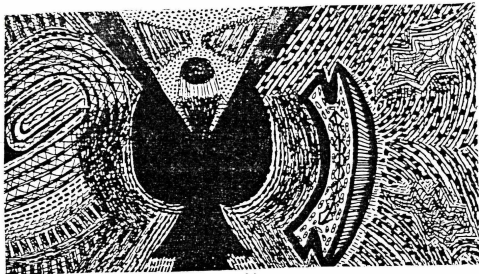
ΣΤΡΑΓΓΙΞΑΝ ΤΑ ΚΟΚΑΛΑ
ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΑΝ ΤΟ ΚΕΔΟΥΑΙ ΤΟΥΣ
(ολδτελα)

ΘΕΜΑ ΠΡΟΪΦΟΡΑΣ

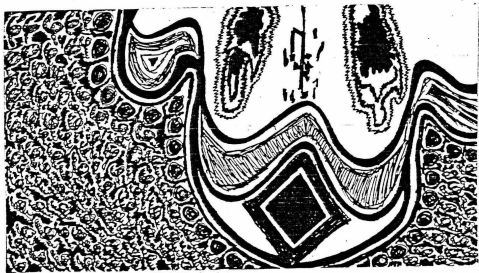
ΞΑΜΟΛΥΞΑΝ ΤΑ
ΞΑΜΟΛΥΞΑΝ ΤΑ ΤΟΞΑ ΤΟΥΣ
ΚΙ ΕΒΓΑΛΑΝ ΒΟΛΤΑ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ
(ήταν θέμα ιδεολογίας)

ΘΕΜΑ ΠΡΟΪΦΟΡΑΣ-ΘΕΜΑ ΠΡΟΪΦΟΡΑΣ
ΘΕΜΑ ΠΡΟΪΦΟΡΑΣ

Η ΠΑΡΑΝΟΙΑ ΠΟΥ ΔΙΕΣΧΙΖΕ ΤΟΝ ΑΕΡΑ
ΚΙ ΕΚΒΙΝΟΙ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΑΝ
(ποίηματα αμφιθεατρικά
στοιβαγμένα)

ΘΕΜΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΑΜΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΟ Κ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΥΚΛΟ
(βλέπε ψη η κι έθιμα)

ΘΕΜΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ
ΘΕΜΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

ΘΕΜΑ ΗΡΩΙΣΜΟΥ

ΚΑΠΝΙΣΑΝ ΔΙΓΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΡΑΨΙΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΠΗΓΑΝ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΓΙΑ ΚΕΣΙΜΟ

(η κατάληψη ήταν ωσοσδήποτε πετυχημένη
σε κάθε πλάτα του χρόνου)

Τάσος

ΕΤΣΙ ΚΑΝΟΥΝ ΟΛΕΣ!

[* Απογοήτευση]

ΤΙ ΚΑΕΙ ΑΥΤΟΣ ΜΑΝΑΤΕ;

ΕΤΣΙ ΟΥΣ

ΕΝΕΣ μοναχικός χαρμυζής "Οπως μετακυματίζει τής

Τελικά αυτό
του τύπο
και στον
Παράδεισο
νά τον
εξτρίναι, αυτό
πάλι θα
τήν κοπά-
ναζε. Άλλα
κι από
όπου έφταν
πάλι θα
φώναζε
διά την
επέκταση
του
εχεδόν
Παραδείσου

Άντρα των αποστάσεων

66
26 τεύχο.

της απολυτης

Ο κυνηγός

ευτυχίας